

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Auctoritas Theodosij interpellata à Leone, ut suspendi juberet executionem secundæ Synodi Ephesinæ. In quæ Dioscorus omnia per tumultum egit contra canones, deposito Flaviano. Leo hanc synodum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

& Imperij Lib. IV. Cap. IV. 207

*I. V. Legati Romani implorant auxilium Iudicum
in Synodo Chalcedonensi, adversus illius synodi de-
creta, qua canonibus Nicanis erant contraria.*

*V. Principes restorationem judiciorum ecclesiastico-
rum rescriptis suis permittebant. qua de re alibi.*

V. I. Ab Episcopis quos in causis ecclesiasticis delectantur.

*Ad Episcopos quos in causis ecclesiasticis aie-
gabat Princeps, ipse appellabatur, è fustiniano. Quod
obrinebat in civilibus negotiis & criminalibus, etiam
Episcoporum tempore Gregory Magni, quod ipse re-
tulit esse scriptis. Lis in appellatione commissa Diaconis
sedis Romane, & um è Magistris. Judicium
vero latum à Principe.*

*VII. Apud Graecos posterioribus seculis ius illud
continuatum. Imo recensata synodo Patriarche à reo,
Imperator causam ecclesiasticam ad suum tribunal tra-
xit, è Balassone, qui hoc scelum non probat; quam-
vis judicem secularem adjungi posse à Principe iudici
ecclesiastico praeferat. Quibus dan quoque runc vijum, à
Patriarche, Principem appellari posse, cum
distinctione.*

*decenter hactenus aamissa sunt, corrigantur, &
pietatis denique, qua in Deum est, publice que
utilitatis firmatissima consulatur. Ceterum ante san-
ctissimam coetanam synodum, communemque ejus-
dem, que de omnibus dabitur, sementiam, ni-
hil quidquam in nulla prouersis re privatim a quo-
quam innoverit. Equidem non perspicio qua*

VIII. Qua ratione Principes Romani se gesserint in iudicis canoniciis, secundum ea qua superioribus capitibus observata sunt.

I. **N**on solum aurem judicia ecclesiastica Principes ordinabant, sed etiam aliquando synodo iudicata ad controversias dirimendas, prioris sententia in iudicio ecclesiastico lata executionem suspendebant. Ejus suspensionis exemplum, quamvis scelerato homini indultae, dissimulare non debemus. Is erat Nestorius, vefanæ haereses, quo Christum dividebat, auctor, quem Celestinus Pontifex communione Ecclesiae catholicæ dejeicit, nisi decem dierum intervallo ab admonitionis die numerandorum, nefariam doctrinam suam conceperis verbis anathematizaret, literis ad Cyrillum Alexandrinum & Nestorium hac de re datis. Cyrillus Synodo Alexandriae coacta, in eadem sententiam cum Celestino consensit, & Nestorium sui officij commonuit; misis ex auctoritate utriusque synodi damnationi formulae, nisi quod est in aliis.

nationis sententia , nisi intra decem dies resipisceret . Nestorius de injuria sibi illata apud Theodosium conqueritur , & synodum generale indicendam curat . Quod vix animadversus est , quia Nestorij petitio rescripto Principis inserta non est ; ejus tamen Celestinus fidem facit in epistola ad Clerum Constantinopolitanum : *Quis petitorem synodi* , inquit ille de Nestorio loquens , *crederes synodo absurum ? Campum ad certamen exposcit* , sacerdotiale postulat , cui non erat adfuturus , examen . Basilius quidem monachus synodi indictiōnem apud Theodosium libello dato ursi ; sed Nestorij precibus coactam fuisse constat . Quod ad rem nostram attinet , rescripto suo Theodosius Concilium generale Ephesi celebrandum indixit ; sed nihil innovari à quoquam , ante synodi cognitionem , jussit . Itaque executio sententia à Synodis II . His adjiciendum , auctoritatem quoque Principum à Romanis Pontificibus interpellatam ut res contra canones à synodis gentis restituerent in integrum , aut saltem earum executionem suspenderent , donec majori synodo omnia componerentur . Cujus rei illustrissimum exemplum præbet Leo I. in causa Flaviani . Eutyches Presbyter & Archimandrita Constantinopolitanus , nefanda hæreseos auctor , damnatus à Flaviano Archiepiscopo Constantinopoleos & ab ejus synodo , ad Concilia omnium Patriarcharum cùm provocasset , à Theodosio Imperatore impetravit Concilium Ephesinum secundum ; cui ex rescripto Principis præfuit Dioscorus Alexandrinus . Recte & ex ordine indictum erat Concilium , cui & Legati Romanae sedis cererique Patriarchæ adherant ; ita ut nihil huic conventui videretur

Epist. Theod. i. p.
Council. Ephes. iii.
51. τὸν τε ΙΧ θεόν
αμφιστρέψας εν
ευμένοις ε-
ργάζεται τούτοις
κακίσμασιν ε-
πειδὴν διάλογος
Ιησοῦ
Ιησοῦ παντας
απὸ τοῦ συντα-
πτομένου εποίει,
αὐτῷ μάλιστα
εἰς καρδίαν κοντὶ
τοῦ Ιησοῦ επι-
διέβαλε τύπων
καρτονας ιδια-
ταρχήν τοῦ γενερού
πει.

Alt. 1. Conc.
Ephes. 1. παρεξέ-
την τὴν δὲ τῆς α-
γίας ἡμῶν σωμα-
τικὴ εἰσινθήσει-

• ప్రపంచ కుర్ర
భీ మానవులు
ఏ వేడు నీ నీ
మన మతిల్లిజు
దివ్య లోగులు

Vide lib. 7. cap. 6.

decessit quod minus pro Concilio Oecumenico haberetur. Sed Dioscorus omnia per tumultum vi manuque miscuit; Eutychem, qui se orthodoxum profitebatur, restituit; Flavianum & Eusebium Episcopum Dorlaei damnavit, eo praetextu, quod adversus canones Eutychem gradu suo dejecerent; ceteris Episcopis per minas & terrores ad Flaviani & Eusebij damnationem adactis. Huic iudicio intercessit Flavianus recusato Dioscoro, & Legati Romani contradixerunt; quibus scriptio, ex more Conciliorum, libellum appellatorum porrexit Flavianus, ut auctoritate & studio Romani Pontificis alterum Concilium institueretur. Et Leo quidem, hujus calamitatis nuntio accepto, Italiam Concilium in Romana urbe cogit, in quo quid actum sit, malo verbis Hilari Dionini proferre quam meis: *Vestra itaque veneranda clementia cognoscet, à prefato Papa Leone cum omni Occidentalium Concilio reprobari omnia quae in Epheso contra canones per tumultus & odia secularia à Dioscoro Episcopo gesta sunt, & nulla ratione hec in his paribus suscipi posse; quia per potentiam predicti (id est, Dioscori) non sine lesione fideli & prejudicio sanctissimi viri innoxii Flaviani commissa sunt.* Sed quia de Concilio Oecumenici decreto agebat, quod etsi repudiatus esset Roma, nec unquam suscipi posset in Occidente, magno studio fovebatur à quamplurimis Orientalibus Episcopis, necessario Theodosij auxiliu Pontifex implorat, eumque obsecrat ut quae gesta sunt aut à Flaviano contra Eutychem, aut ab Ephesino Concilio contra Flavianum, decreto suo rescindat, aut suspendat, donec à numerosiori Concilio his tumultibus consulatur. Ea sunt verba Leonis; à quibus scribendis temperasset, nisi illi constitisset de auctoritate qua portebatur Princeps; præterim cum ab eo non Concilio Romani executionem postulet, sed ut ipse rescripto suo omnia restituant quae per vim contra canones acta erant. Cui decreto Orientales parituros non dubitabat, qui scirent qua Principum esset auctoritas in iis rescindendis quae vi & metu definita erant.

Leonis epist. ad Thiodolum.

Ecce ergo, Christianissime & venerabilis Imperator, cum conficeritibus meis implens erga reverentiam clementie vestrae sinceri amoris officium, cupiensque vos placere per omnia Deo, cui pro vobis ab Ecclesia supplicatur, ne ante tribunal Christi Domini de silentio rei judicemur, obsecramus coram unius deitatis inseparabili Trinitate, que tali facto leditur, cum ipsa vestri sit custos & auctor imperij, & coram sanctis angelis Christi, ut omnia in eo statu esse jubeatis in quo fuerunt ante omne iudicium, donec major ex toto orbe numerus Sacerdotum congregetur. De Fla-

viano agi docent ultima epistola verba; ubi & Legatos reclamasse, & Flavianum libellum appellationis dedisse, ideoque generali synodus à Principe cogendam, ut appellatio discutiatur, ex canonibus Nicenisi, id est, Sardicensibus, Leo probare conatur. In epistola vero ad Pulcheriam Augustam data, Flaviani communionem à se retineri aiunt; similibus postulationis sue aquitatem ex eo probant & Leo & Romana Synodus, quia quod factum est sine consideratione iustitiae, & contra omnium canonum disciplinam, ratum haberi nulla ratio permittit. Vnde concludunt, ut quia dissensionis scandalum non abstulisset Ephesina Synodus, sed auxisset, habendo intra Italianum Concilio & locus constitueretur & tempus, omnibus querelis & præjudiciis partis utriusque suspensis, quod diligentius universa quæ offendit generaverant, retractentur. Quod ut obtinere possint, pietatem Pulcheriarum Augustarum, quæ labores Ecclesiae semper adjuvabant, enixi interpellant, ut eorum supplicationem apud Principem, sibi specialiter à beatissimo Petro legatione commissa, dignetur afferere.

III. Leo de iniuritate judicij Ephesini sententiam tulerat. A Theodosio vero suspensionem postulabat, quia per vim, & iudiciorum ordine non servato, canones violati erant. Illustrissimus Cardinalis Perrenius alio modo hoc componit. Ait enim, quod attinet ad ecclesiasticam & spirituali auctoritatem, Synodum Ephesinam à Leone in irritum missam; à Principe vero, quod attinet ad secularium potestatum, quæ necessaria videbatur ad rescindendam priorem legem, qua Theodosius acta illa Ephesina & Flaviani damnationem confirmaverat. Sed, pace tanti viri dixerim, non ob eam rationem Summus Pontifex à Theodosio decretum illud suspensionis postulavit, cum nondum relatione ulla accepisset Synodum Ephesinam à Principe confirmatam. Quod apertissime demonstratur ex eo quod Flaviani necem nondum resciverat; quamvis post triduum à damnatione obiisset, nondum soluta synodo. Per Hilarum enim Dionum, qui statim Epheso fugiens, Romanum reversus, cladem illam accepit. Ad cuius relationem suas literas ad Theodosium & ad Pulcheriam dedit, & ad Clerum plebemque Constantinopolitanæ urbis. In hac ultima epistola meminit Flaviani tanquam superstitionis. Quare qui nondum de ejus nece certior erat factus, non potuit rescire legem Theodosij, quæ post aliquot dies à soluta synodo data erat. Nihil ergo reverentiū erga sedem apostolicam neque verius dici potest quam